

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Jany Volkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **N. T. a. s., IČO X**
sídlem H. 1173/49a, X O. – H.
zastoupená daňovým poradcem T. G., daňová kancelář s. r. o.
sídlem J. 1284, X V.

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2019, č. j. 40600/19/5100-41453-711845

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 30. 9. 2019, č. j. 40600/19/5100-41453-711845 a rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 18. 3. 2019, č. j. 439799/19/3101-52521-809483 **se zrušují.**

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám daňového poradce T. G., daňová kancelář s. r. o., sídlem J. 1284, X V.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 4. 10. 2019 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 18. 3. 2019, č. j. 439799/19/3101-52521-809483 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Dále se domáhala zrušení prvostupňového rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyně je nespolehlivým plátcem.
2. Spolu s žalobou žalobkyně navrhla nařízení předběžného opatření, kterým by bylo uloženo žalovanému zdržet se zveřejnění skutečnosti, že je žalobkyně nespolehlivým plátcem způsobem umožňujícím dálkový přístup. Usnesením podepsaného soudu ze dne 12. 11. 2019 bylo návrhu na nařízení předběžného opatření vyhověno, když krajský soud se po posouzení věci ztotožnil s argumentací žalobkyně, že zveřejněním informace, že žalobkyně je nespolehlivým plátcem, hrozí v majetkových poměrech žalobkyně bezprostředně vážná a s ohledem na status, jakým je veřejností vnímán institut nespolehlivého plátce, nenávratná újma spočívající v nenavazování nových obchodních vztahů, resp. v ukončení obchodních vztahů již uzavřených, s čímž souvisí riziko snižování ekonomického prospěchu, které může vést až k likvidaci žalobkyně.
3. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalobkyně shrnula skutkový stav a zdůraznila, že před vydáním rozhodnutí o nespolehlivém plátcí ze dne 18. 3. 2019 si žalobkyně plnila své zákonné povinnosti ze zákona č. 235/2000 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), tj. podávala daňová přiznání, kontrolní hlášení, jakož i platila vyměřené daňové povinnosti, přičemž uvedené plnila i ke dni podání žaloby. Nadto, ještě v mezidobí před vydáním rozhodnutí o nespolehlivém plátcí doložila žalobkyně správci daně podklady, ze kterých správce daně vycházel při stanovení daňové povinnosti. Žalovaný odůvodnil rozhodnutí o nespolehlivém plátcí tím, že ve dnech 21. 12. 2018 a 3. 1. 2019 (tedy v období relativně blízkém vánočním svátkům) žalobkyně nezareagovala na výzvy správce daně k umožnění zahájení daňové kontroly, kdy navíc statutární orgán žalobkyně měl problémy v rodině.
4. Dne 14. 3. 2019 přistoupil k doměření daně pomoci pomůcek a z důvodu nekontaktnosti vyloučil žalobkyni zcela plnění na vstupu a naopak zcela ponechal plnění na výstupu. Na vydaný platební výměr žalobkyně reagovala a podala proti němu odvolání.
5. Následně správce daně bez jakéhokoli předchozího poučení či upozornění o záměru zahájit řízení o vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí přistoupil k vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí, přičemž toto rozhodnutí následně žalovaný označil jako první a současně poslední úkon v rámci řízení před vydáním rozhodnutí.
6. Žalobkyně se proti rozhodnutí o nespolehlivém plátcí odvolala a namítala shora vymezené skutečnosti, zejména pak, že s ní před vydáním rozhodnutí nebylo vedeno žádné řízení, že správce daně zcela opomíjí, že si žalobkyně plní svoje zákonné povinnosti, přičemž uhradila i dodatečně vyměřenou (nepravomocnou) daň. Zdůraznila dále, že v řízeních s ní vedených je kontaktní a do dne vydání napadeného rozhodnutí žalovanému doložila další

doklady k prokázání správnosti jejího daňového přiznání. I přes uvedené žalovaný rozhodnutí o nespolehlivém plátcí potvrdil.

7. Žalobkyně připomněla, že institut nespolehlivého plátce byl do právní úpravy zařazen s účinností od 1. 1. 2014. Podotkla, že uvedený institut má sloužit především jako efektivní nástroj při boji s daňovými úniky, který působí nejen represivně, ale i preventivně. Účelem právní úpravy není sankcionování daňových subjektů za každé nezareagování na výzvu správce daně; smyslem má být naopak boj proti zjevným a prokázaným nelegálním činnostem, přičemž v případě žalobkyně žádný z takových případů nenastal. Namítla, že s ohledem na povahu institutu nespolehlivého plátce jako „ultima ratio“ vydal žalovaný napadené rozhodnutí v rozporu se zákonnými podmínkami, tedy v projednávaném případě nedošlo k naplnění podmínky závažným způsobem porušení povinností vztahujících se ke správě daně.
8. Žalobkyně namítla, že v jejím případě absentuje naplnění hmotněprávních podmínek daných § 106a ZDPH. Žalovaný postavil odůvodnění napadeného rozhodnutí na bodu č. 1 písm. f) Informace GFŘ ze dne 4. 1. 2013, č. j. 101/13-121002-506729. Opomněl přitom, že nemůže aplikovat v informaci uvedenou skutkovou podstatu bez dalšího, tedy, je nadále povinen primárně zkoumat kritéria uvedená v § 106a ZDPH a zejména zkoumat, zda zjištěný skutkový stav naplňuje podmínky tohoto ustanovení. Nelze se zprostit povinnosti odůvodnit rozhodnutí pouhým odkazem na informaci GFŘ.
9. Žalobkyně dále zdůraznila, že při vydání napadeného rozhodnutí neměla na osobním daňovém účtu nedoplatek na dani a v řízení o odvolání byla a je aktivní a kontaktní. Je zřejmé, že žalovaný i správce daně prvního stupně překračují meze diskrečního oprávnění při výkladu neurčitého právního pojmu, resp. jej neinterpretují v souladu s požadavky danými zákonem. Žalovaný se nezabýval individualizací při hodnocení osoby plátce.
10. Podle žalobkyně došlo k porušení ustanovení o řízení, když správce daně vydal rozhodnutí zcela překvapivě bez jakéhokoli předchozího upozornění a bez předchozího řízení. Dále se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami vznesenými žalobkyní v odvolacím řízení.
11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Připomněl důvodovou zprávu k zákonu č. 502/2012 Sb., kterým došlo k zakotvení institutu nespolehlivého plátce a dále uvedl, že GFŘ vydalo vzhledem k nutnosti zajištění celostátně jednotného postupu správce daně při aplikaci institutu nespolehlivého plátce Informaci ze dne 4. 1. 2013, č. j. 101/13-121002-506729, která byla následně změněna dodatky č. 1 – 4, přičemž v rámci této informace je vymezeno, co se pro účely aplikace uvedeného institutu považuje za závažná porušení plnění povinností plátce. Pro posuzovaný případ je podle žalovaného podstatný bod č. 1 písm. f) předmětné Informace GFŘ, podle něhož se za závažné porušení plnění povinností plátce pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce považuje situace, kdy dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru daně z přidané hodnoty, neboť plátce neposkytuje požadovanou součinnost, tj. nereaguje řádně na výzvu nebo výzvy správce daně nebo nepředloží bez řádného odůvodnění požadované údaje nezbytné pro řádnou správu daně.
12. Za neposkytování součinnosti ze strany plátce správce daně považuje zejména situaci, kdy není žádná nebo adekvátní reakce na výzvu nebo výzvy vydané správcem daně.
13. V projednávaném případě žalobkyně nereagovala na oznámení a následně nereagovala ani na výzvu a neumožnila správci daně zahájit daňovou kontrolu. Byly tak naplněny

podmínky § 106a odst. 1 ZDPH. Je zřejmé, že žalobkyně porušila závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě DPH, když ohrozila veřejný zájem na řádném výběru daně tím, že neposkytla požadovanou součinnost. Podstatné je celkové vyhodnocení intenzity závažnosti porušení povinností z pohledu dopadů do správy daně. Nemožnost zahájení daňové kontroly u žalobkyně je nutné považovat za porušení povinností závažným způsobem (a to i v případě, kdy daňový subjekt byl dříve kontaktní, dokládal doklady, podával daňová přiznání a kontrolní hlášení), neboť správce daně byl nucen doměřit daň pomocí pomůcek.

14. Podle žalovaného se jevílo bezpředmětným zasílat žalobkyni oznámení o zahájení řízení dle § 91 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), když ze strany žalobkyně nebylo možné provést adekvátní nápravu svých pochybení, tedy reagovat včas na výzvu k zahájení daňové kontroly v situaci, kdy již byla seznámena s výsledkem nalézacího řízení za předmětné zdaňovací období. Žalovaný má dále za to, že se vypořádal se všemi vznesenými odvolacími námitkami. Ve věci nebylo potřeba provádět žádné dokazování, neboť skutečnost, že žalobkyně nereagovala vždy na správce daně, je hodnocena jako ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru DPH.

Zjištění ze správních spisů

15. Ze správních spisů soud pro účely soudního přezkumu napadeného rozhodnutí zjistil, že dne 21. 12. 2018 odeslal správce daně prvního stupně žalobkyni Oznámení o záměru provést u žalobkyně daňovou kontrolu DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2018, v níž zároveň žalobkyni vyzval, nechť neprodleně kontaktuje správce daně za účelem sjednání termínu a místa zahájení daňové kontroly; uvedené Oznámení bylo žalobkyni doručeno dne 21. 12. 2018. Dne 3. 1. 2019 zaslal správce daně prvního stupně žalobkyni Výzvu k umožnění zahájení daňové kontroly DPH za období 1. čtvrtletí roku 2018 a uložil žalobkyni, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy sdělila správci daně den a hodinu, kdy je připraven k zahájení daňové kontroly. Tato výzva byla žalobkyni doručena dne 7. 1. 2019.
16. Ze spisů dále vyplývá, že správce daně vydal vůči žalobkyni dne 21. 12. 2018 zajišťovací příkaz k úhradě DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2018 ve výši 935 548 Kč a téhož dne vydal exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu. Proti zajišťovacímu příkazu podala žalobkyně dne 21. 1. 2019 odvolání. Uvedeného dne, tedy 21. 1. 2019, byla s žalobkyní osobně projednána Zpráva o daňové kontrole DPH za zdaňovací období 10, 11/2015 a 1/2016.
17. Ve vztahu ke zdaňovacímu období 1. čtvrtletí roku 2018 ze správních spisů vyplývá, že správce daně dne 4. 2. 2019 zaslal žalobkyni úřední záznam o výsledku nalézacího řízení; tento byl žalobkyni doručen téhož dne. Dne 14. 3. 2019 byl správcem daně vydán dodatečný platební výměr na DPH na částku 945 788 Kč, proti kterému žalobkyně podala dne 5. 4. 2019 odvolání.
18. Dne 18. 3. 2019 vydal správce daně prvního stupně rozhodnutí o nespolehlivém plátcí, které bylo odůvodněno tím, že žalobkyně závažným způsobem porušila povinnosti vztahující se ke správě DPH, když ohrozila veřejný zájem na správném výběru daně tím, že neposkytla požadovanou součinnost, když nereagovala na Oznámení ze dne 21. 12. 2018 a výzvu ze dne 3. 1. 2019. K odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém se v zásadě ztotožnil se závěry správce daně prvního stupně.

Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud po ověření, že jsou splněny veškeré procesní podmínky řízení, přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
20. Podle § 106a odst. 1 ZDPH, poruší-li plátce závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně, správce daně rozhodne, že tento plátce je nespolehlivým plátcem.
21. Pro posouzení projednávané věci je s ohledem na důvody, pro které správce daně ve shodě s žalovaným přistoupili k rozhodnutí o tom, že žalobkyně je nespolehlivým plátcem, podstatné posouzení závažnosti vytýkaného porušení povinností ze strany žalobkyně. Je nepochybné, že pouze skutečně *závažné* porušení povinností plátcem daně z přidané hodnoty může vést k aplikaci institutu nespolehlivého plátce. Posouzení závažnosti porušení povinností je přitom třeba provést vždy v každém jednotlivém případě v úzké návaznosti na zjištěné okolnosti, které aplikaci institutu předcházely, a současně v návaznosti na to, ve vztahu k jakým úkonům správce daně mělo k porušení povinností ze strany žalobkyně dojít, tedy, v jakém ohledu došlo k ohrožení veřejného zájmu na správném výběru daně.
22. Z obsahu napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správce daně prvního stupně je přitom zřejmé, že daňové orgány shledaly naplnění podmínky závažnosti porušení povinností žalobkyní v tom, že opakovaně nereagovala na výzvy, resp. oznámení správce daně a že správce daně tak nemohl zahájit daňovou kontrolu a byl nucen stanovit daň za použití pomůcek, čímž došlo k ohrožení správného výběru DPH u žalobkyně.
23. Podle krajského soudu je možné se z obecného pohledu ztotožnit s tím, že pokud plátce DPH opakovaně nereaguje na výzvy směřující k zahájení daňové kontroly a současně v důsledku toho dojde k ohrožení správného výběru daně, přičemž neexistují okolnosti snižující či eliminující míru závažnosti porušení povinností plátcem daně, dojde k naplnění podmínek závažného porušení povinností ve smyslu § 106a odst. 1 ZDPH. Nicméně je třeba zároveň připomenout, že v každém jednotlivém případě je nutné individuálně pečlivě zkoumat, zda s ohledem na zjištěné okolnosti k naplnění zákonných podmínek pro aplikaci institutu nespolehlivého plátce došlo. Je nezbytné přitom zkoumat především historii plátce z hlediska plnění povinností vůči správci daně, okolnosti, za kterých došlo k záměru správce daně zahájit daňovou kontrolu, způsob, jakým byl plátce vyzván k součinnosti a v neposlední řadě také jednání subjektu předcházející vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí.
24. Krajský soud dospěl k závěru, že správce daně prvního stupně ani žalovaný uvedené okolnosti nehodnotili a svým povinnostem nedostáli.
25. Na prvním místě se sluší připomenout, že z hlediska historie žalobce coby plátce DPH žalovaný ani správce daně prvního stupně nezpochybňovali, že by žalobce do doby záměru zahájit daňovou kontrolu plnil své zákonné povinnosti ve vztahu k DPH.
26. Za zcela podstatné však pro projednávanou věc krajský soud považuje způsob, resp. načasování úkonů správce daně směřující k záměru zahájit u žalobce daňovou kontrolu, jakož i následně, ze správních spisů vyplývající úkony správce daně a v návaznosti na to reakce žalobkyně.

27. Správce daně prvního stupně totiž učinil první úkon směřující k realizaci svého záměru zahájit u žalobce daňovou kontrolu DPH za 1. čtvrtletí roku 2018 Oznámením ze dne 21. 12. 2018, což byl pátek. V této výzvě správce daně kromě výzvy k *neprodlenému* kontaktu se správcem daně nestanovil žalobkyni žádnou jinou lhůtu, ve které by žalobkyně měla učinit vůči správci daně nějaký úkon, ani žalobkyni nepoučil o případných následcích, které by mohly při nerespektování obsahu Oznámení nastat. Nelze přehlédnout, že výzva k *neprodlenému* kontaktu byla žalobkyni odeslána a doručena právě v pátek dne 21. 12. 2018, načež následovaly dny pracovního volna, tj. sobota, neděle a (vánoční) státní svátky ve dnech 24. – 26. 12. 2018 (poslední den připadal na středu). Jinými slovy, žalobkyně měla možnost reálně kontaktovat správce daně za účelem projednání záměru zahájit daňovou kontrolu do konce roku 2018 pouze ve dnech 27. 12. 2018, 28. 12. 2018 a 31. 12. 2018. Následoval státní svátek dne 1. 1. 2019, přičemž správce daně již dne 3. 1. 2019 přistoupil k formální výzvě dle § 87 odst. 2 daňového řádu k umožnění zahájení daňové kontroly, se stanovenou lhůtou 15 dnů, přičemž tato výzva byla žalobkyni doručena dne 7. 1. 2019. Z uvedené rekapitulace lze dovodit, že načasování Oznámení o záměru zahájit daňovou kontrolu ze strany správce daně bylo minimálně krajně nevhodné, ba dokonce zavdává pochyby o účelnosti tohoto kroku a zároveň otevírá prostor k úvahám o jeho zřejmé účelovosti, když podle krajského soudu ani není zřejmé, jak by *neprodlené* kontaktování správce daně v době mezi vánočními svátky, resp. na přelomu roku 2018 a 2019 mohlo vést k řádným, reálným a účelným krokům správce daně, vedoucím ke správnému zjištění a stanovení daně za předmětné zdaňovací období.
28. Žalobkyni je následně vytýkáno, že nereagovala ani na výzvu ze dne 3. 1. 2019, doručenou žalobkyni dne 7. 1. 2019. Tato výzva však následovala po Oznámení ze dne 21. 12. 2018, o jejímž zjevně nevhodném načasování se krajský soud zmiňuje výše. I kdyby však soud pominul předcházející Oznámení, nelze se ztotožnit se správcem daně a žalovaným, že žalobkyně byla nekontaktní. Ze správních spisů totiž vyplývá, že správce daně vydal dne 21. 12. 2018 zajišťovací příkaz k úhradě DPH za 1. čtvrtletí roku 2018, proti kterému se bránila žalobkyně odvoláním ze dne 21. 1. 2019 (tedy podaným 14 dní po doručení výzvy k umožnění zahájení daňové kontroly). Téhož dne navíc byla s žalobkyní osobně (!) projednána zpráva o daňové kontrole za zdaňovací období 10, 11/2015 a 1/2016. Nelze tedy v žádném případě hovořit o tom, že by žalobkyně byla nekontaktním plátcem, který svým jednáním maří či ohrožuje zájem státu na správném výběru DPH, když ve správcem daně stanovené lhůtě byla žalobkyně v úzkém kontaktu se správcem daně a správcem daně tak nic nebránilo učinit kroky k zahájení daňové kontroly za předmětné zdaňovací období. Touto optikou lze spíše uzavřít, že správce daně nepostupoval řádně v souladu se zásadou součinnosti ve smyslu § 6 daňového řádu.
29. Krajský soud zcela přisvědčuje žalobkyni, že bylo na správcem daně, potažmo na žalovaném, aby při úvaze o aplikaci institutu nespolehlivého plátce ve vztahu k povinnostem žalobkyně týkajícím se úkonů správce daně vztahujícím se ke zdaňovacímu období 1. čtvrtletí roku 2018, důsledně zvážil všechny okolnosti a zároveň pečlivě vyhodnotil, zda tyto okolnosti ve svém souhrnu mohou vést k závěru o naplnění podmínek stanovených § 106a odst. 1 ZDPH.
30. Krajský soud zastává názor, že v projednávaném případě k naplnění podmínek pro aplikaci § 106a odst. 1 ZDPH na skutkovém základě vystaveném daňovými orgány nedošlo. Úkony správce daně, které měly směřovat k realizaci záměru zahájit daňovou kontrolu u žalobkyně za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2018 lze označit za ryze formální, učiněné

neúčelně a zároveň účelově tak, že žalobkyni fakticky znemožnily v reálném čase reagovat přiměřeným způsobem. Bez povšimnutí nemůže zůstat skutečnost, že žalobkyně v rámci stanovené 15 denní lhůty dle výzvy ze dne 3. 1. 2019, osobně projednala se správcem daně zprávu o daňové kontrole za jiné zdaňovací období. Krajskému soudu není zřejmé, v čem měla spočívat nekontaktnost žalobkyně a nemožnost správce daně zahájit řádně daňovou kontrolu.

31. Z uvedeného vyplývá, že v projednávané věci nemohlo vytýkaným jednáním žalobkyně dojít k naplnění podmínek pro aplikaci § 106a odst. 1 ZDPH a napadené rozhodnutí je tudíž nezákonné.
32. Pokud se týče námitky aplikace Informace GFŘ, krajský soud pouze nad rámec uvedeného dodává, že správce daně i žalovaný aplikovali obsah této interní normativní instrukce zcela mechanicky, bez toho, aby zároveň řádně zkoumali, zda obsah této instrukce dopadá na projednávaný případ.
33. Závěrem krajský soud posoudil také námitku vady řízení spočívající v tom, že správce daně před vydáním prvostupňového rozhodnutí nepřistoupil k řádnému zahájení řízení. I této námitce je nutné přiznat důvodnosti, byť lze podotknout, že postup zvolený správcem daně může být v jednotlivých případech odůvodněný, zejména tehdy, došlo-li by žalobkyni předestřeným postupem ke zmaření účelu, který je sledován aplikací institutu nespolehlivého plátce. V případě žalobkyně však k postupu zvolenému správcem daně krajský soud důvod neshledal, neboť s ohledem na povahu vytýkaného pochybení žalobkyně již nebylo možno jej posléze napravit, jak ostatně připustil i žalovaný ve vyjádření k žalobě. Bylo tedy zcela na místě standardním způsobem zahájit řízení a dát žalobkyni možnost se ve věci vyjádřit a uplatnit své stanovisko, námitky, případně důkazy.
34. S ohledem na veškeré uvedené skutečnosti krajský soud zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí. Jelikož důvody nezákonnosti dopadají rovněž na prvostupňové rozhodnutí, přičemž ani po vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému by daňové orgány nemohly zhojit svá pochybení, přistoupil krajský soud ke zrušení nejen napadeného rozhodnutí, ale také podle § 78 odst. 3 s. ř. s. rozhodnutí prvostupňového. Zároveň s ohledem na povahu uvedených rozhodnutí soud nevrátil žalovanému věc k dalšímu řízení, neboť je zjevné, že další řízení u daňových orgánů nemůže s ohledem na povahu zjištěné nezákonnosti na shodném skutkovém podkladu vést ve vztahu k žalobkyni k vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí.
35. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení daňovým
poradcem	
- odměna daňového poradce za
zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč /
úkon při těchto úkonech právní služby	
1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 4 písm.

2) sepis žaloby	d)	
3) replika žalobkyně	vyhl. č. 177/1996 Sb.	9 300 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4
vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku)

15 342 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám daňového poradce, který žalobkyni v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 18. února 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph. D. v. r.
předsedkyně senátu